

Forasters vindran

Durant molts anys, amb Franco i abans de Franco, durant generacions i segles del segle XVIII ençà, havia arribat a ser *natural* una cosa que no era natural en absolut: que al País Valencià tots els càrrecs i persones amb poder no foren valencians, ni a Catalunya catalans. Capitans generals, governadors, jutges, caps i comissaris de policia, oficials i suboficials de la Guàrdia Civil, delegats de qualsevol ministeri, tota persona investida d'autoritat real era, quasi per definició, forastera. Enviada ací, des de *fora* del país, a exercir tota l'autoritat disponible *sobre* el país.

Els darrers anys, la idea d'autonomia entesa com una forma mínima d'autogovern, sembla que havia d'iniciar un canvi radical en aquesta importació forçada d'autoritats. Només ha estat així en una part molt relativa: l'autoritat judicial, militar, policial i financera del nostre país encara és exercida habitualment per enviats del poder central, forasters quasi per principi. Queda l'autoritat política i administrativa: l'autonòmica, pròpia per definició, i la delegada del govern de Madrid. El govern de Madrid, fins ara i amb criteri assenyat, ha buscat, com a delegats seus a les comunitats autònomes de més pes o més *caràcter diferenciat*, persones de la seua confiança (això és lògic) però alhora naturals del país.

El delegat del govern a Catalunya era i és un català (i tres dels quatre governadors civils també), el de les Balears és balear, el del País Basc és un basc, i el de Galícia és un gallec. Francesc Martí i Jusmet, Gerard Garcia, J. Manuel Enuguigaray o Domingo Garcia Sabell, representen el govern —no l'estat— en les seues demarcacions respectives, però són homes del país: la sensació de *poder extern* és molt menor, i la comprensió dels problemes interns és molt més directa.

Pedro Valdecantos.

Fins ara, els valencians érem dignes també d'aquesta mínima consideració: el delegat del govern, Eugeni Burriel, era valencià, bon coneixedor del seu país, parlava valencià, era de nosaltres. Ara ja no.

Ara, el govern ens ha enviat un delegat foraster, un senyor de Ciudad Real contra el qual, contra les seues qualitats personals i polítiques, no tenim res a dir. Simplement, que el govern ha fet amb el País Valencià una cosa que probablement no faria amb Catalunya, amb Euskadi ni amb Galícia: no confiar la delegació en una persona del país, enviar un foraster. Ara, al País Valencià, les dues autoritats governatives més importants, el delegat del govern i governador de València, i el governador d'Alacant, són forasters. Castellans de La Manxa, concretament. El primer, Francisco Granados, del cercle directe del president Bono de Castella-La Manxa; l'altre, Pedro Valdecantos, va ser abans, precisament, delegat del govern en la mateixa comunitat. Tot un símptoma, tanta coincidència.

I d'entrada, una mostra de la consideració en què el govern central ens té als valencians: amb nosaltres es pot fer el que no es pot fer amb uns altres. Després, una mostra de l'escàs pes polític de les nostres institucions i del partit que les controla: la Generalitat valenciana, i el PSOE valencià, o no han estat consultats, o han consentit. I finalment, un resultat probable de tanta decapitació de personalitats socialistes valencianes: si han nomenat un delegat foraster, ¿no deu ser perquè al País valencià ja no quedava ningú amb prou categoria per al càrrec?, ¿o que si n'hi havia, no era ja digne d'una certa confiança?